

En samling småtrefliga visor /

81 A Br. 1870

National Library
of Sweden

MINNEN FRÅN
MITT SÅNGARLIF

H. 2.

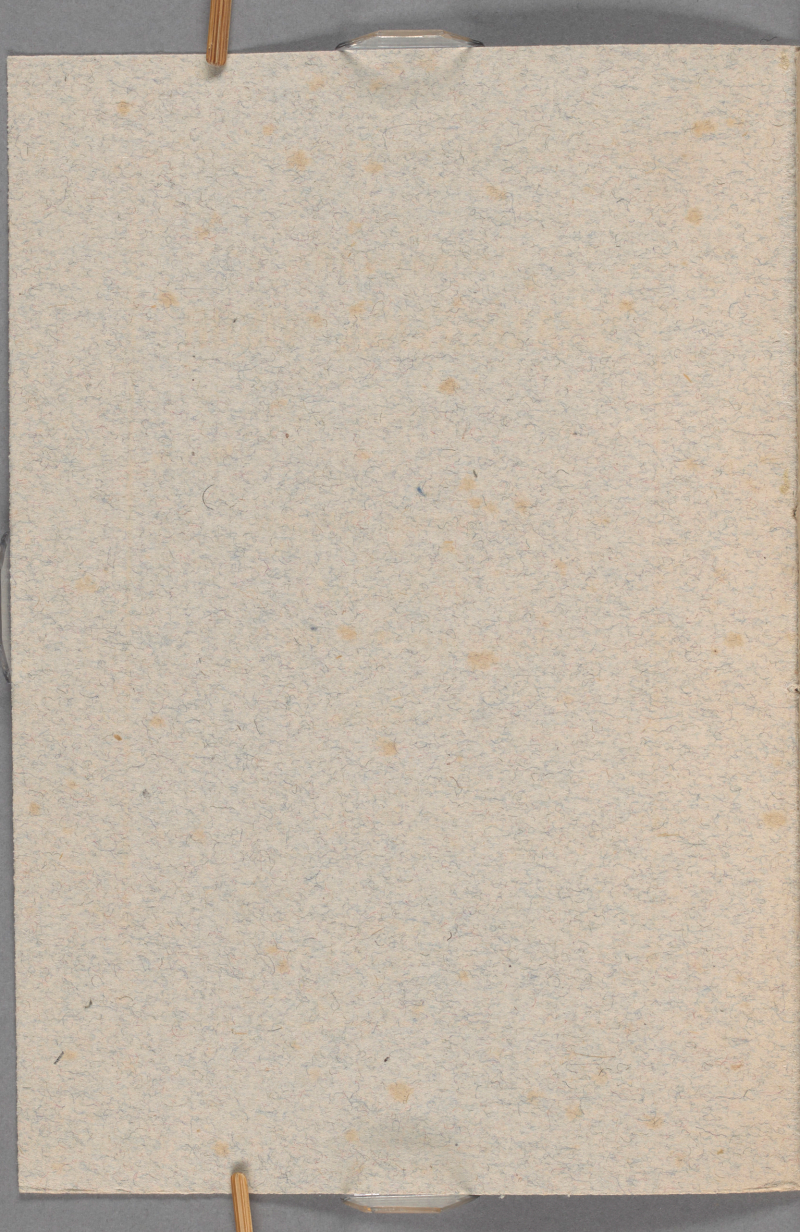
Vitt. So.

(B)

1870

Utländ

1871

MINNEN

EN SAMLING
SMÅTREFLIGA VISOR.

Utgifna
af
En gammal Sångare.

Fortsättning af
"Minnen från mitt sångarlif".

2:dra häftet.

Pris 50 öre.

MALMÖ,
C. A. Andersson & C:o,
1871.

H. 1 med titel. Se Minnen från mitt Sångar
lif. 1° häftet. Malmö 1870

EN-SAMLING
SMÄTTRELLIGA VISON

1880

EN SAMMELBAND

1880

1880

1880

1880

1880

1880

Guldgräfvaren.

Af E. H - n.

Klockan ljuder, skeppet skall gå,
Snart skola vi böljorna plöja;
Snart skall det land, der ljuset jag såg,
Ej längre mitt öga förnöja.
Bort jag drager med sorg i mitt bröst;
Ack, vore jag åter här hemma!
Ty i mitt inre der hviskar en röst
Att mitt Sverge jag aldrig kan glömma.

Guldets starka lockande magt
Har mina sinnen bedårat,
Och med sin falska skimrande prakt,
Mig till sitt offer utkorat;
Men om också guldets jag fann,
Kunde det mig dock ej gagna,
Då jag mitt lugn ej återvann;
Ty mitt Sverge jag aldrig kan glömma.

Men ännu, ännu är det tid;
 Än ligger skeppet för ankar.
 Der kommer båten gungande hit,
 Den gissar visst mina tankar;
 Jag vill med, vill åter i land,
 På guldets ej mer jag tänker.
 Kalla mig så den fattige man;
 En fristad mig Sverge nog skänker.

Lilla Syfröken,

eller

Hvad ville karlen?

Mel.: "Om hundra år."

Ofta när om qvällarna jag hemåt vandra?
 Såg jag i ett gathörn stående en sprätt,
 Som med tjusta blickar (likt så många andra)
 Mig betraktade igenom sin lorgnett,
 Och jag tänkte, när i hörnet han stod still:
 Om jag ändå visste hvad den karlen vill!

Sist en vacker afton han på trottoaren
Kom fram till mig och tog artigt af sin hatt;
Jag, förlägen, blyg och ung och oerfaren,
Jag förstod ej riktigt hur med mig blef fatt;
Men jag tänkte, när han så sig gjorde till:
Om jag ändå visste hvad den karlen vill!

Och han var så artig, och han bjöd mig armen,
Och han frågte, om han sällskap göra fick.
Underliga känslor häfde på mig barmen,
Och jag helt mekaniskt vid hans sida gick,
Och jag tänkte, när vid porten han stod still:
Om jag ändå visste hvad den karlen vill!

Nu den djerfve med mig genom porten trädde,
Och jag teg beskedligt (usch, hvad jag var dum!)
Han gick med mig upp och kappan af mig klädde,
Slog sig ned på soffan i mitt eget rum;
Och jag tänkte: Kors, en sådan krokodill!
Om jag ändå visste hvad den karlen vill!

Plötsligt ifrån väggen tog han ned gitarren,
Började helt pryddligt på dess strängar slå,
Och den tokige, men likväl söta narren
Sjöng för mig små visor, ack, så täcka så!

Men jag tänkte, när såder han slog sin drill:
Om jag ändå visste hvad den karlen vill!

Men när sången slutat, började han lefva
Med mig som en turk, som en barbar, en ryss;
För hans vilda blickar jag begynte bäfva,
Och jag tänkte, när han röfvade en kyss
Och så ännu en, och en, och än en till:
Om jag ändå visste hvad den karlen vill!

Och omkring mitt lif hans arm så fast var vriden;
Fåfångt mot hans angrepp motstånd gjorde jag.
Snart som segerherre gick han ut ur striden,
Ty han var så stark, och, ack! jag var så svag.
Nu det blef en paus — men dröjde länge ej,
Förr'n jag visste hvad den karlen ville mej.

Jonas Philipsson.

En Romance.

Sköna flicka! du vill smeka
Jemt min fina röda kind.
Tillåt äfven mig få leka
Med din lilla hand så trind.

Hvarför vill du inte sträcka
Ut din hand mot älskaren?
Vill du den skall längre räcka
För dig, denna kärleken?

Öppna du för mig den trånga
Svarta mulna framtiden;
Styr du sjelf så att min långa
Smärta, lindrad blir, min vän.

Men om jag ej mer får känna,
Finna af dig någon tröst,
Se då skyndar jag att ränna
In min värja i mitt bröst.

Ljuft jag hvilar vid din feta
Trinda, sköna, hvita arm;
Ty den kan till kärlek reta
Min Cupido alltid varm.

En gång skall den likväl slakna
Ungdomskänslans spända kraft,
Och på ålderns dag vi sakna
Dessa njutningar vi haft.

Och då sitter du med tomma
 Minnet af hvad förr du var;
 Vissnad hänger lifvets blomma.
 Uti höstens kulna dar.

Utvandrarens hemlängtan.

Af E. H—n.

Jag vandrar vid stranden i stilla aftonstand,
 Och hörer fågelns qvitter i sommarns gröna lund.
 Jag drömmer mig der hemma bland Sveriges
 stolta fjell,
 Och sänder mina tankar till hemmets lugna tjäll.

O Sverige, o Sverige, jag längtar till dig hän!
 Här har jag ingen glädje, här har jag ingen vän.
 I Sverige stod min vagga, i Sverige vill jag dö;
 Der blef mig ju inplantat det första Christna frö.

O Sverige, du stolta, du sköna land i nord!
 Jag har dig kär som moder på denna vida jord;
 Du lockar och du drager mig bort från fjerran
 land.

O salighet, att återse den friska svenska strand.

Bonden och Kräftan.

Mel.: "När månan vandrar på himlen blå".

Uti ett kök kom en bonde in,
 Der kräftor kröpo på bordet:
 Hva' ä' de' der för ena svin?
 Så han till köksan tog ordet;
 "Jo: ännu innan de äro röda,
 För herrskap äro de läcker föda,"
 Hon svarte skälmskt.

Hm! hm! han tänkte uti sin själ:
 Hur mände jag nu bete mig?
 Jo! högt han sade: du måtte väl,
 En enda sådan då ge mig.
 "Åh ja," sa' pigan: men ni ska' sticka'n"
 På ögonblicket ned i fickan,"
 Så att ej frun.

Det var onödigt att tala om,
 Hon slant i hast ned i lommen;
 Och frun i samma i köket kom,
 Men knappast var hon ditkommen:
 Förrän det började bonden knipa,

Och liksom taggar i skinnet gripa,
Der kräftan låg.

Ty det på fickan der var ett hål,
Det sved allt mera och mera;
Men bonden gjorde sig hård som stål,
Och sökte jemt sig caschera.
Han var så kostelig till att skåda
I sitt försök att sig ej förråda,
För husets fru.

Men styngen blefvo allt hårdare,
Och dertill trängre och trängre;
Då stack han näfven i fickan ned:
Förlåt mig fru, men ej längre,
Jag kan ej utstå de s—s marter,
Om den är röd eller den är svarter,
Så skall den ut.

Den sköna Corinna.

Af E. Hudson.

Mel.: "Es war die schöne Galathe."

Vid källan stod den sköna Corinna
Smal och smärt, men inte snört;
Skön som kärlekens gudinna,
I öppet lif och underskört.

Naturen kan oss lätt förtjusa,
Den unga flickas själ var rörd;
Ack, hon kan oss lätt berusa!
I öppet lif och underskört.

Den vise Amynt, all elskogsfiende,
Blef af den skälmske Amor förd,
Hän mot den blossande Corinna,
I öppet lif och underskört.

Herr filosofen stod förstenad,
Som utaf blixstens stråle rörd,
Fann lycka, visdom, dygd förenad',
I öppet lif och underskört.

Från hennes barm hans ömna klagan,
 Flög snart tillbaka, halft bönhörd.
 O flickor små, ni äro svaga!
 I öppet lif och underskört.

Att skrika — svaghet gaf tillkänna,
 Att kämpa — när man ej är snörd,
 Att flykta — ack, men hvem kan ränna
 I öppet lif och underskört.

Natur'n till trots vi äro svaga,
 När själen är af älskog rörd.
 Dygden flyr, ni står tillbaka,
 I öppet lif och underskört.

Ett uppriktigt svar.

Mel.: Fætter-jeremiade af Erik Bögh.

Ett älskande par gick en qväll i en lund
 I skygd utaf skuggrika ekar,
 De skrattade båda så hjertligt en stund
 Åt barndomens roliga lekar;
 Herr Fredrik förtjust öfver öronen slöt

Till famnen den rödlätta Hedda,
Och språket så lätt öfver läpparne flöt
Som honung med socker och grädda.

En bänk, visst för älskande tillyxad blott,
Dem inbjöd till hvila så ensamt
Som det uti gräset på qvällen var vått,
De slogo sig neder gemensamt.
Herr Fredrik han suckar och hostar ibland,
Det sitter så fast uti halsen,
Och Hedda blir varm, då hon trycks af hans hand
Precist, som hon kommit ur valsen.

Och foglarne slå uti lunden en drill
Herr Fredrik ej näns att dem störa
Men Hedda på bänken kan ej sitta still,
Ty hon är så van att sig röra.
Då tänkte han: fria så godt som du kan
Och frågar med suckar så långa:
"Säg Hedda, kan lycklig du göra en man?"
"Ack, Fredrik! det har jag gjort många!"

Lisette.

Käraste Lisette du ser ut
 Som du skull' ha tagit hm! hm! hm!
 Som du skull' ha tagit hm! hm! hm!
 Hjertat af din första man hm! hm! hm!

Grannarne ha' sett e' hm! hm! hm!
 Genom öppna fenstret hm! hm! hm!
 Genom öppna fenstret hm! hm! hm!
 Att en vacker gosse hm! hm! hm!

Hafver tryckt dess händer hm! hm! hm!
 Och att han har tagit hm! hm! hm!
 Och att han har tagit hm! hm! hm!
 Afsked med stor ängslan hm! hm! hm!

Matrosen på Coopwardifartyget.

Mel.: "Holmens faste Stok".

Usch den skutan är
 Fullt så stor som hela Sverget,
 Och dess stormast lär
 Vara som det högsta berget.

Och vid redret stå
 Sjuttontusen man och styra
 Och i märsen gå
 Hela boskapshjordar dyra
 Ty der finnes skog
 Finnes hage, äng och åker.
 Der går bond vid plog
 Och der finns också krog. Hurrah! Hurrah!

Uppå däcked är
 Fyra städer åtta byar,
 När det regnar der
 Hänga nedom märsen skyar,
 Så att uppå topp
 Kan man inte däcked skåda —
 Men att gå ditopp
 Vill jag inte någon råda;
 Pojkar, som dit gå
 Aldrig nån'sin neder hinna,
 Förr, som gubbar grå
 Helt darrande de stå. Hurra! hurra! hurra!

En gång skeppet kom
 In i Östersjön den trånga,

Skulle vända om,
Men det ville icke gånga.
Bogsprötet bortref
En bit land som föll i hafvet,
Och det Åland blef.
För att rädda sig ur qvafvet;
Då som rask kapten,
Skeppar'n tog och vräkte lasten
Öfver relingen;
Och hvad blef det väl sen? Hurra! hurra!

Det som kastades
Ut uppå den babordssida,
Gottland kallades,
Och fick så på vågen rida;
Men på styrbordsbog
Smala Öland som en kaka,
Ned i vattnet slog,
Och sig nära Småland maka,
Sen gick vändningen
Ganska bra och ut vid sundet,
Skeppet gick igen,
Och kom der aldrig se'n. Hurra!

Bålen.

Bålen oss vinkar ju
 Med sin upplifvande must,
 Broder fyll i åt oss,
 Dertill jag känner ha lust.
 Efter mödans dag så lång.
 Drufvans nektar och vår sång,
 Sorgen förjagar sin kos.
 ∴:Vänner kom! Vänner kom!
 Låtom oss dricka!
 Dock ej berusas af drufvornas saft.:

En flicka och en Fästning.

En fästning är hvar flicka,
 Med utanverk och mur;
 Vill näsan dit man sticka,
 Drifs ofta man derur.
 Den, som har mesta fägring
 Är svårast ock att ta
 ∴: Och håller ut belägring
 Sju, åtta måna'rna.:

Ej duger för pultroner
I vacker uniform
Att hennes bastioner
Försöka ta med storm;
Ty straxt artilleriet
Dem drifver från glacin
.: Och slut med frieriet
Man måste vara fin. .:.

Du först åt alla kanter
Recognoscera skall,
Och dertill nyttjas tanter,
Det är en gammal trall;
Den skönas svaga sida
De skola forska ut,
.: Sen går det lätt att strida
Och få ett lyckligt slut. .:.

Nu utan till att svigta
Men kraftigt, kallt och lugnt,
Du all din eld bör rigta
Just mot den svaga punkt;
Du i din löggraf tränger
Allt närmre mot din pris,
.: Och all tillförsel stänger
Af främmande courtis. .:.

Om hon till motvärn sätter
 Sig än med trotsigt sinn',
 Så kasta blott biljetter,
 Som bomber ständigt in.
 Låt dina minor springa
 Då störta murar ned
 .;. Och låt trumpeten klinga
 Och dig till storm bered. .;.

Och nu, min vän, forcera
 Igenom brechen träng,
 Hon hatar dig ej mera,
 Hon gör sig bara sträng;
 Var djerf och oförvägen,
 Bryt utan skoning in
 .;. I den betäckta vägen,
 Och fästningen är din. .;.

Tviflet bytt i visshet.

Mel.: "Supa kl. öfver tolf."

Jag blef flat min kära bror,
 Då madamen sade:

Sicken pojke rar och stor!"
 Hon på armen lade
 Liten pilt. — Hvad katten nu
 Tänkte jag, kan du ännu,
 ∴ Du ännu ∴
 Så din gumma klappa,
 Att du blifver pappa?

Huru sakerna nu stå
 Vet jag nog! och pannan
 Börja' jag att fingra på
 Tänkte: "månn' en annan"?
 Och på hustrun såg jag ut
 Som en gammal ilsken stut
 ∴ Ilsken stut ∴

Tänkte på att hämnas
 För hvad jag skall nämnas.
 Men hvad hör jag? någon drack,
 "Klunk, klunk, klunk", det sade.
 O! du himmel dig ske tack
 För den syn jag hade!
 Pojken törstig kommen var
 Hit till verlden: jag är far . . .
 ∴ Jag är far ∴

Blott min son kan dricka
Genast så och hicka.

Evas dröm.

En natt så drömde lilla Eva
Att hon ej ensam sig befann
:; I bädden . . . hon begynte bäfva
Ock vaknade . . . den dröm var sann. :;:

En andedrägt dess skuldra brände
Som hennes eget blod så varm;
:; Mustacher mot sin kind hon kände,
Och någon tryckning mot sin barm. :;:

Två ögon brunno uti natten;
Men djerfvare blir Eva nu;
:; Hon känner för sig, finner . . . katten
Och suckar: "var det bara du!" :;:

Gästgifvaregården.

Mel.: "Nu ä' vi på maskeraden."

Husch sän't sjud—a väder! åh hut! åh hut!
 Kers uppå mina kläder, så de se ut! . . .
 :: Fins här då ingen Hållkarl? Hör hit för f—n!
 "Nej, han är bort' å polkar i stan, i stan. ::

Om du ej ger mig kampar, din himla hund!
 Hjertat jag ur dig stampar, och det på stund!
 :: Dunder och blix och dolkar! Ä' husbond' här?
 Nej han ä' bort å polkar hos sin Machère". ::

Dä va' då attan d—r, ett sådant hus!
 Jag tål ej att du skräflar, gå ut burdus!
 :: Fåfångt min harm jag tolkar, hvar ä' då frun?
 "Jo hon ä' bort å polkar, i bagarstu'n". ::

Dagboken hit! din drummel, jag klaga bör,
 Se'n vill jag ha' ett rummel; nå fort munsjör!
 :: Jag ej i dryckjom skolkar; skick hit mamsell!
 "Nej, ho' ä' bort' å polkar hvarenda qväll". ::

Bed skjutsbond' sätta hästen uti ett skjul;
 Ge'n sen' en sup för resten, men säj din drul:

∴ Men han ur glaset kolkar, hvar pigan är?
 ”Jo . . ho' ä' bort å polkar mä Herrgåls Pehr”. ∴∴

De' va' då rent förb—t på denna mark,
 Här hjälper inte' annat än ge' en spark,
 ∴ Dra' då för f—n i våll karl, åt h—e!
 ”Nej ja' går bort å polkar, guss fre'! guss fre! ∴∴

Jag torkar lik en planta, ej supen får . . .
 Gäschivarn måtte f—n ta, me' hull å' hår!
 ∴ Ack vore ja' en trollkar' ej någon nö'! . . .
 Nu går ja' sjelf å polkar, adjö! adjö!

Dryckesvisa.

Bort allt hvad oro gör,
 Bort allt hvad hjertat qväljer;
 Bäst att man väljer, bland dessa buteljer
 Sin Magliqueur.
 Granne, gör du, som jag gör
 Vet, att den oljan ger humör;
 Hvad det var läckert,
 Hvad var det?

Rhensk Bleckert?

Oui mon Seigneur!

Bort allt hvad oro gör,
Allt är ju stoft och aska,
Låt oss bli raska, och tömma vår flaska
Bland bröderna.

Granne! gör du just som jag gör;

Vet, denna oljan ger humör;

Hvad det var mäktigt!

Hvad var det?

Jo präktigt!

Mallaga? — Ja!

De manlige Aldre.

Af E. Hudson.

Aldren, den gör meget til
For at drive Elskovspil;
Er blot Pigen atten aar
Og Ynglingen i tyve gaar
Daa kan de seile, daa kan de pejle
Da kan de kysse tra la la la.

Gaaer man i de 30 Aar
 Til at giftes Lyst man faaer;
 Man skaffer sig en Styremand,
 Som Skuden sikker före kan;
 Da kan man tra la la la.

Saa han i de 40 gaaer,
 Det lettelig man om ham spaar;
 Ej saa stærkt är da hans Mod,
 Ej saa fyrigt da hans Blod
 Kan dog nok tra la la la.

Ved 50 gaaer det daarligt an
 Til at lege Ægtemand;
 Om Skuden han end före vil
 Ej Roeret duer meget til,
 Vil dog nok tra la la la.

60 han paa Nakken faaer
 Og ganske hvidt er gubbens Haar;
 Ak: da tænker ham tilbage
 Paa de længst forsvundne Dage,
 Adjö med Seiling tra la la la.

Quator Species.

Den täcka Laura fjorton år
 En häftig lust helt plötsligt får
 Att räknekonsten lära.
 Hon om lektioner Amor bad,
 Och guden lydde yr och glad.
 Hvad kan hon mer begära?

På hennes knä han läspar så,
 Det måtte nyttjas till att gå,
 Från början må du veta;
 Jag kysser dig en, två och tre
 Till tusen, följ din lärare
 Ty det plär räkning heta.

Om se'n du ger mig kyss på kyss,
 Och lägger dem till mina nyss
 Så kan du straxt *addera*.
 Men finner du jag flera har,
 Och du då dem från dina drar
 Så kan du *subtrahera*.

Med tredje Species äfvenså;
 Jag kunde straxt till verket gå,

Och praktiskt explicera;
 Men tabulan är intet skämt,
 Och unga flickor räddas jemt
 För att *multiplicera*.

Dock märk likväl en sak, jag fann
 Då factorn är en etta, kan
 Man ej *multiplicera*;
 Men sätt en liten nolla till
 Så går det präktigt om du vill,
 Och din produkt blir mera.

Dock hör ett råd, och det är godt
 Utaf min broder Hymen blott,
 Fly *Multiplicationen*!
 Ty, huru man sig akta må,
 Så följer oftast deruppå
 Den svåra *Divisionen*.

Läserskan.

Lilla Greta var så from,
 Läste, skrek och spådde,
 Gick i Herrans helgedom

Allt hvad hon förmådde,
Talte jemt mot synd och kött,
Och mot syndadräggen.
Såg med ögat ömt och blött,
Scotts portrait på väggen.

Lilla Greta var en dygd
Om det nå'nsin varit,
Ej kring hela hennes bygd,
Man en slik erfarit.
Fallna mör hon dömde sträng
Staxt till afgrundstalet;
Men i mjugg en rasker dräng
Skrattade åt talet.

Hon predikade och svalt,
Det är Gud behagligt . . .
Men, hvad tycks? trots detta allt
Fetmade hon dagligt.
Hon blef sjuk, och hastelig
Sågs i sängen lända.
Ty hon uppfylld kände sig
Af den "Helga Anda."

Nu må tro, att hon höll tal
 Inför folkets skara!
 Men en dag blef hon så skral,
 Lifvet kom i fara.
 "Hjelp vårt Helgon!" skrek en hvar.
 Hvad I ären dumma!
 Drängen sad' — Behof hon har
 Af en jordegumma.

W. v. Mann

Skräddaresång.

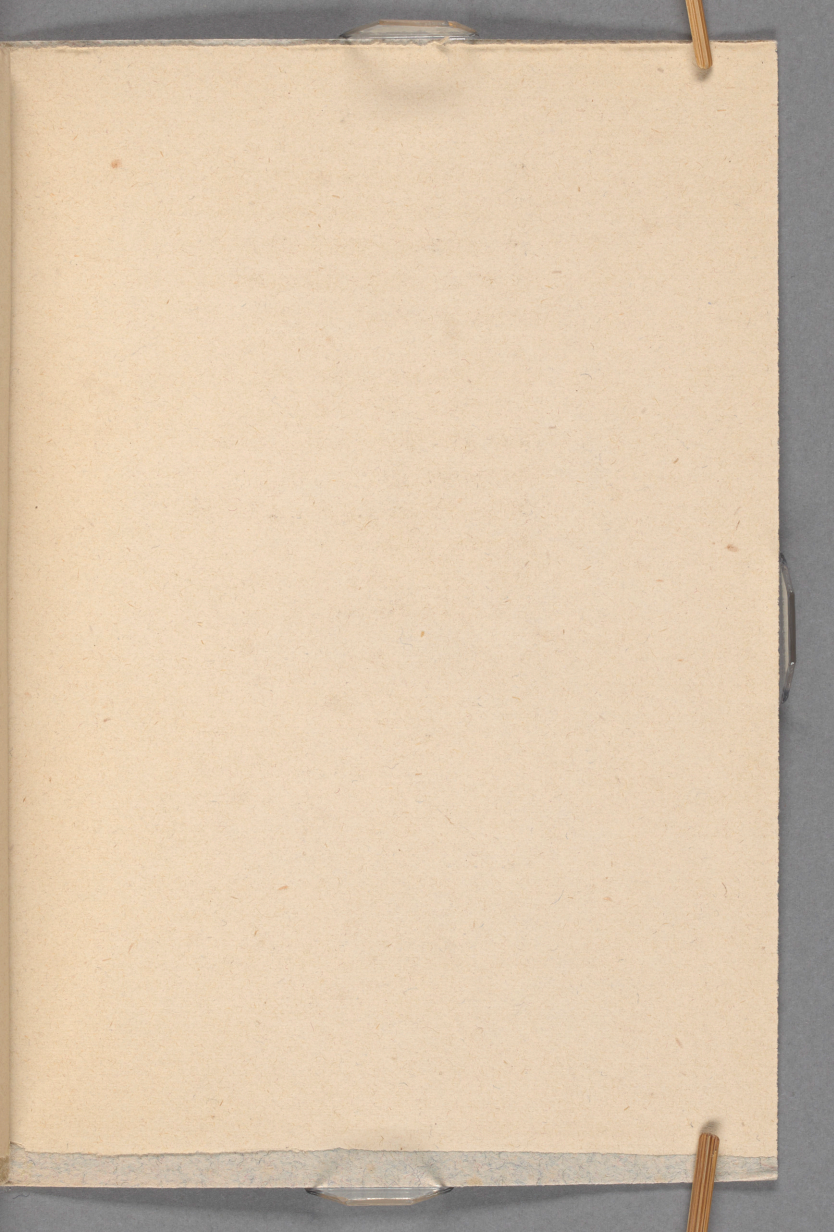
Mel.: "Jag var en äkta muntergök".

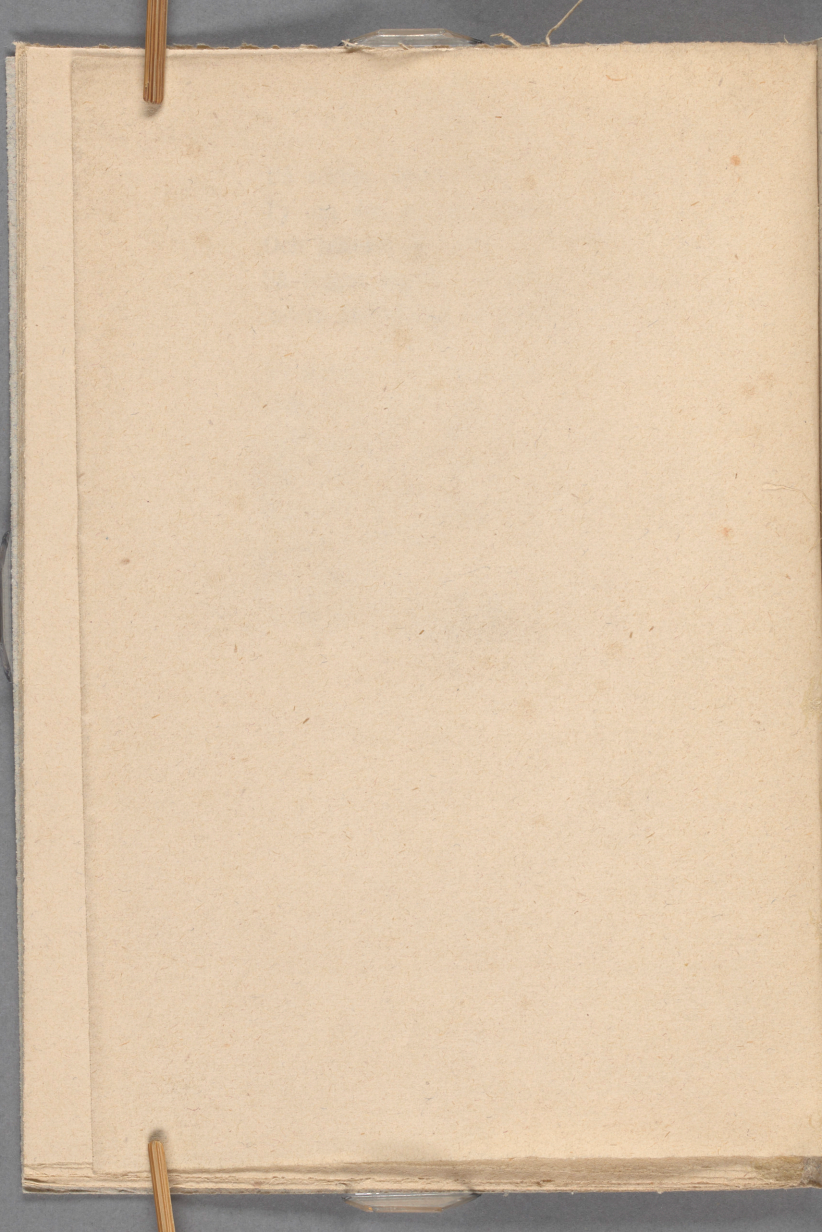
Det finns så mången general
 Och mången president,
 Som skulle varit f—n så skral,
 Om han ej skräddar'n känt!
 Och månget lejon på Norrbro
 Ej lyste så, nej tack.
 Om inte skräddar'n på god tro
 ∴ På krita sytt hans frack. ∴

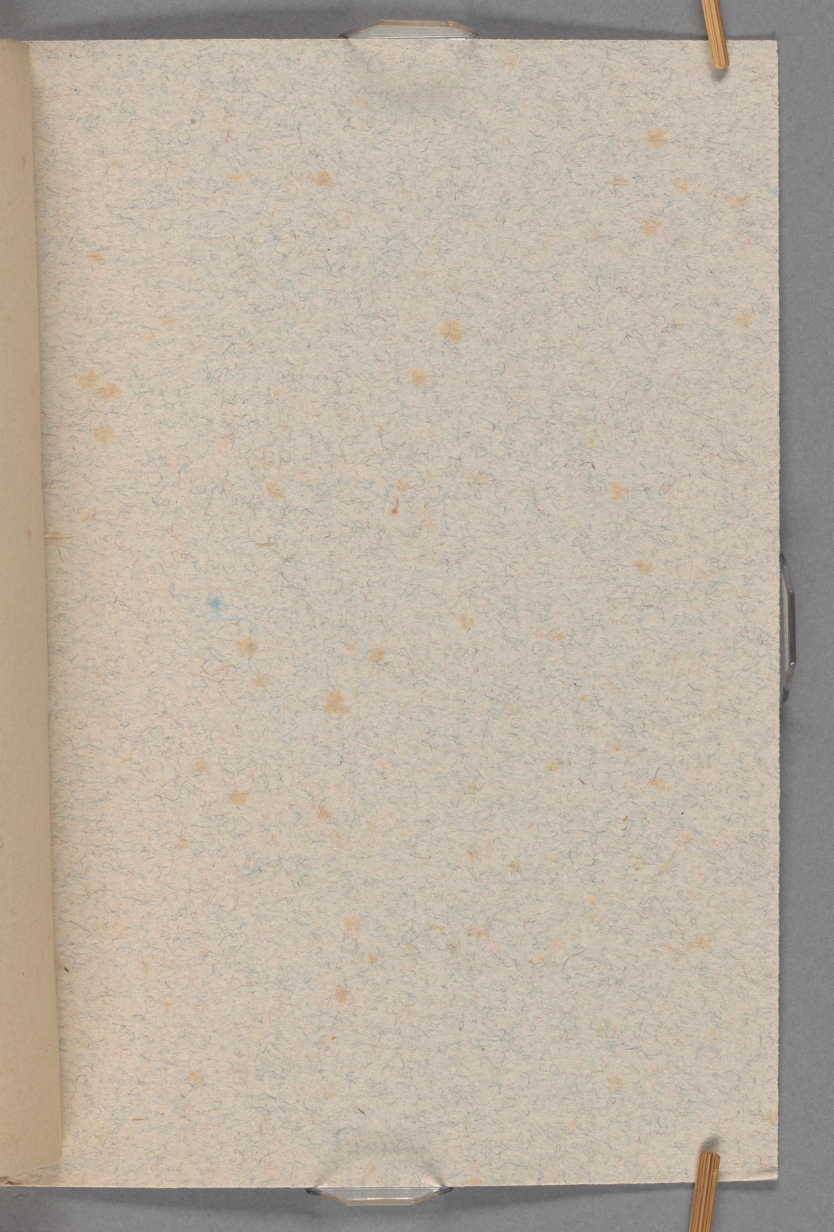
Ja skräddaren är viktig han
 Ut i vår kloka tid,
 När världen endast vill en man

På rocken kännas vid!
Ty om den endast sitter väl
Och blänker dugtigt blott,
Så frågar ingen enda själ
:: Om fodret ock är godt. ::

Vi kunna vara utan mat
Och utan heder med,
Och utan både land och stat,
Och både krig och fred;
Men verlden skulle rent förgås
Förutan skräddare,
Och därför också den gudnås
:: En skräddarverkstad är. ::

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

